

АБОНАМЕНТЪ:

България год. 20 л.
6 м. 12 л.

за странство 40 л.

Един брой 20 стот.

Телерис № 152.

ДОБРУДЖА

Органъ на централния добруджански народен съветъ

ЗА ОБЯВЛЕНИЯ

се плаща по споразумение.

Адресъ:

ул. „Левски“ № 16
Телефонъ № 196

Издава
сряда и събота.

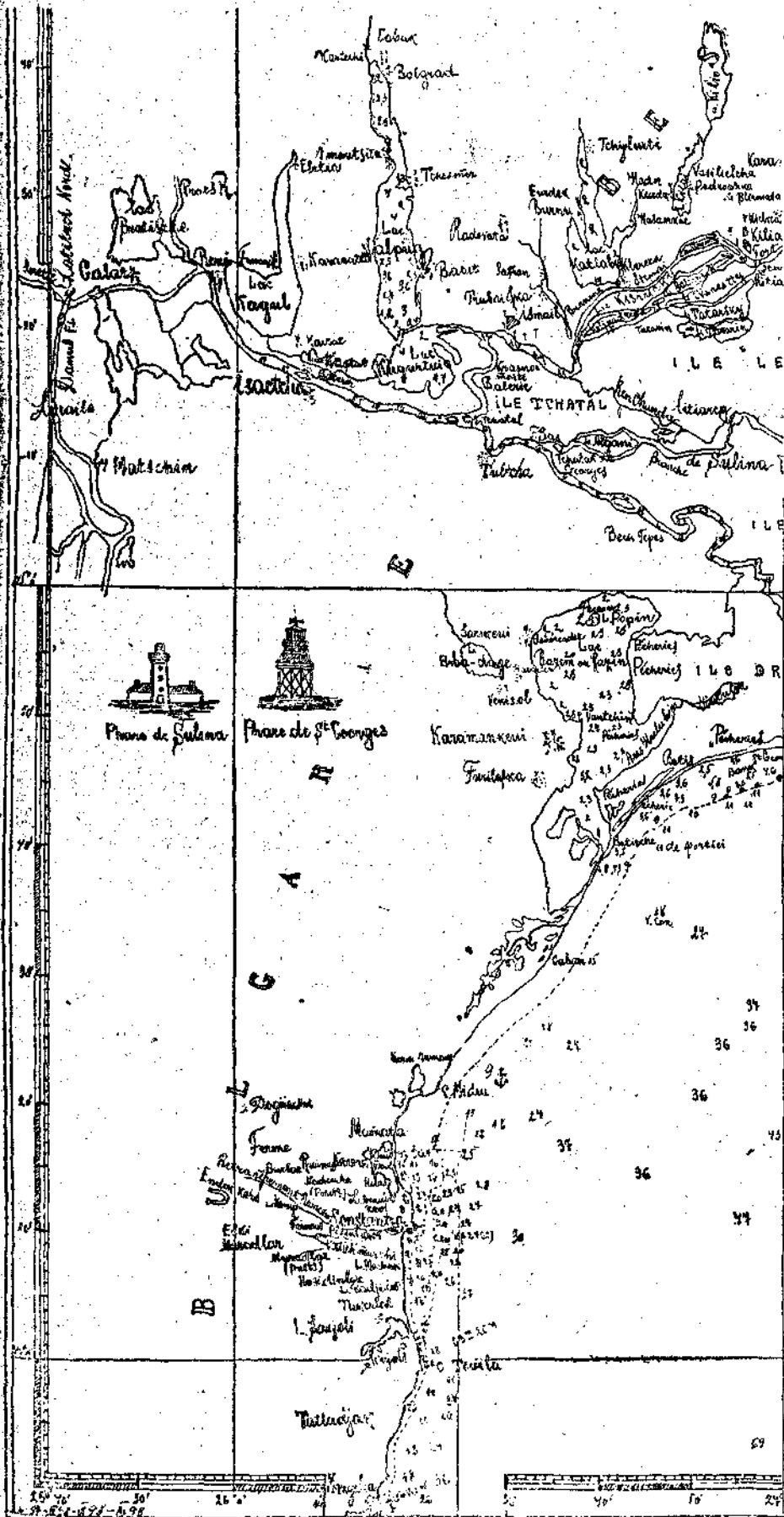
Ръкописи не се връщатъ.

Чия е Добруджа?

Едно свидетелство отъ французкото морско министерство.

При разглеждането на спорни териториални въпроси особна цѣнность иматъ картитѣ. Цифритѣ, даже и тѣзи, за населението, които иматъ видъ на неопоримо доказателство, не могатъ въ това отношение да се сравняватъ по неупоримостъ съ картитѣ. Защото числата могатъ да се надуватъ, тѣкуватъ, „грѣшатъ“: въз основа на тѣхъ, въобще, често мо-

гатъ да се правятъ най-разнообразни заключения, споредъ цѣлѣта на доказателството. А кой може да върази нищо противъ единъ ясенъ и недвусмисленъ чертежъ, изѣздалъ изъ подъ перото на безпристрастно и вѣщо лице? Затова даваме мѣсто на слѣдната карта на една частъ отъ западното черноморско крайбрежие.



Тази карта е отпечатъкъ отъ една стара френска морска карта на западния брягъ на Черно море отъ устието на Дунавъ до носъ Херсонъ. Нае, обаче, поднасяме на читателю

само онази и частъ, която ни интересува. Е добръ! На тая карта цѣлѣниятъ участѣкъ земя, заграденъ отъ лѣвата и долната рамки на картата (25°40' източна дължина, отъ Па-

рижъ, и 43°50' сѣверна широта, отъ бряга на Черно море и отъ устието на Дунавъ) т. е. тоя участѣкъ земя, който собствено е днешната „спорна“ Добруджа — цѣлѣниятъ тоя участѣкъ земя, обемащъ „спорната“ Добруджа, е надписанъ „Bulgarie“.

За да не се помисли нито за единъ мигъ нѣщо „лошо“ за истинността и безпристрастността на картата, бързае да посочимъ и нейния надписъ. Той гласи буквално слѣдното:

Carte de la Mer Noire.

De Mangalia au Cap. Hersonèse.

Dressée d'après les travaux exécutés par les Russes en 1834 par m-r Ch. Ploi, — Sous-ingenieur Hydrographe.

Publiée par l'ordre de l'Empereur.

Sous le Ministère de son Excellence m-r l'Amiral Hamelin Secrétaire d'Etat au Département de la Marine, Au Dépôt des Cartes et Plans de la Marine.

en 1860.

Карта на Черно море.

Отъ Мангалия до носъ Херсонесъ.

Начертана споредъ работитѣ, извършени отъ руситѣ въ 1834 год. отъ Господинъ Ш. Плой, инженеръ-хидрографъ.

Обнародвана по заповѣдъ на Императора, при министерството на Негово Прѣвѣзховителство адмиралъ Хамленъ.

Държавенъ секретаръ въ министерството на Морината.

Въ склада за карти и планове на флота.

въ 1860.

Тѣй, че надписътъ „Bulgarie“ върху днешъ спорната Добруджа е туренъ отъ руситѣ и тѣхнитѣ добри съюзници френцитѣ — и двата върни съюзници на ромѣнитѣ — съ които днешъ споримъ за земята на първото българско царство отсѣмъ Дунавъ. Тоя надписъ е поставенъ прѣвъ годинитѣ 1834 и 1860, т. е. тогава, когато не само „добруджански“, а въобще и „български“ въпросъ още не съществуваше. Казваме това, за да не би нѣкой да помисли, че днешнитѣ велики съюзници на ромѣнитѣ тогава сж се въодушевявали отъ малко по-други чувства. Трѣбва да се спомене, че авторътъ французинъ не е счелъ за нужно да промѣни надписа, за който е дума въ настоящата статия и при послѣдванитѣ слѣдъ 1860 год. поправки на картата. А такива до юни 1906 год. е имало тѣкмо петнадесетъ.

Значи, въ всичкитѣ допълнителни поправени издания, показани въ картата (броятъ, отъ който се ползуваме, носи още надписъ „Edition de Mars 1897“), станали всичкитѣ слѣдъ присъвяването на Добруджа отъ ромѣнитѣ, служебниятъ издател на картата — френското морско министерство — не смѣнява единъ надписъ съ народнописно значение. За забѣляване е още, че надписитѣ на градоветѣ сж прѣдадени споредъ българскитѣ произношения и правописъ.

Георги Антоновъ.

Права за меншествата въ Ромѣния.

(Една еврейска организация за тази цѣль).

Ромѣнскитѣ вѣстници помѣстватъ съобщението, че ромѣнски евреи, въодушевени отъ най-дълбока обичъ къмъ страната и съзнавайки жертвитѣ, които сж направили за нейното увеличение и развитие, сж съставили една организация за подържане и защита на гражданскитѣ си права. Програмата на тази организация е слѣдната:

„Даване граждански права на всичкитѣ евреи отъ Ромѣния.“

Демократизиране на избирателната система съ едно колкото е възможно по-съвършено пропорционално прѣдставителство.

Задължително приемане въ всичкитѣ учебни и културни заведения въ страната, военни и граждански, на всички, които искатъ да постѣпятъ, безъ разлика на религия и произхождение.

Борба противъ всѣки опитъ да се насѣкватъ или прѣслѣдватъ личности или категории отъ населението, поради съображения отъ религиозно или расово естество.

Създаване на една атмосфера, благоприятна за мирно съжителство между всичкитѣ жители на страната.

Образуването едѣга сега на една организация, която да се бори за тѣзи цѣли, които сж безспорно хубави, но които би трѣбвало да бждатъ отдавна признати и осъществени въ всѣка напредничава и правова държава, е още едно потвърждение, че въ Ромѣния тия права не съществуватъ, че ниороднитѣ и иновѣрни елементи се прѣслѣдватъ и систематически се лишаватъ отъ права, дори и отъ най-елементарни такива.

Сръбскитѣ войски въ Банатъ.

„Диминяца“ съобщава, че „още“ находящитѣ се въ Банатъ сръбски малки войсковы части се отдаватъ на грабежъ и жестокости спрѣмо населението отъ друга народностъ, като повече правятъ впечатление на чети, отколкото на дисциплинирани войски.

Други ромѣнски вѣстници говорятъ за лошитѣ обноси на сръбитѣ по отношение ромѣни, плѣнени отъ сръбитѣ като войници отъ австро-унгарската армия. Споредъ изданието въ Черновѣцъ (Буковина) в. „Трибуна“, положението на тия плѣнници било непоносимо и смъртността между тѣхъ била твърдѣ голяма. Тѣ били подложени на „най-безчовѣчно робство на нашия вѣкъ.“ Нечистотията, въшкитѣ и болеститѣ подкопаватъ здравето на плѣнницитѣ и косятъ живота имъ. Храната имъ е лоша, хлѣбъ почти не получаватъ. Не имъ се даватъ и дърва, така че ядатъ месото сурово. Които иматъ пари за да си доставятъ храна, „загиватъ като кучета отъ гладъ или умирагъ отъ тифусъ, който ужасно втрлува между горкитѣ плѣнници.“

Ако и ромѣнитѣ сж третираны по тоя начинъ отъ страна на сръбитѣ, то явно е какъвъ трѣбва да е режимътъ, подъ който живѣятъ българското население и българскитѣ вѣстници попаднали подъ сръбска властъ.

Животът въ Добруджа.

Добришка околия.

На 17 август романските жандарми въ **Кадиевската община** сж спрели всичките жители от село Кадиево от полската им работа и насили сж ги заставили да жънат на тамошния горски стражар. Нищо не им се платило за труда им.

Въ **Владимировската община** е прѣмѣстенъ трупчарският жандармски шефъ, който на 17 сръпу 18 августъ е билъ въ с. Сердиментъ, Добришко, дѣто слѣдъ 12 часа прѣзъ нощта, до което врѣме е гулялъ въ кръчмата на Ангелъ Димовъ, е тръгналъ отъ къща въ къща, подъ прѣдлогъ, че търси квартира за прѣношуване и най-нахално се държалъ. Псувалъ България и българитъ най-цинично и се хвалѣлъ, че скоро ще взематъ Русе и Варна и тогава щѣли до единъ да изгонятъ българитъ и нѣмцитъ (въ селото има и нѣмци), като имъ зематъ всичките имоти.

Османъ-факъ. На 19 августъ н. г. пристигнали сж въ село Коркутъ, Варненско, забѣгналитъ отъ романски тероръ: Колю Христовъ, 25 г., Георги Григоровъ — 25 г., Колю Петровъ — 25 г., Димо Стефановъ — 25 г., Ради Стояновъ — 25 г., Тончо Райновъ — 25 г., Иванъ Георгиевъ — 25 г. и Андрей Георгиевъ — 25 г., жители отъ село Османъ-факъ, Добришко. Още на 28 юли н. г. романските жандарми ги потърсили да ги откаратъ; тѣ не се явили и избѣгали въ гората, и мисрлъка, дѣто се криели до сега, до като итъ-сетитъ жандармитъ почнали и тамъ да ги търсятъ прѣоблѣчени въ цивилни български и турски дрехи, какъто било случая на 17 того. Шефътъ на жандармерията въ сръдно-чумурлийската община, Винтила Зафиръ, изѣстенъ вече по звѣрщината и произволитъ си налъ мирното население въ сръдно-чумурлийската община, прѣоблѣченъ въ цивилни дрехи, съ сламена шапка и съ каруцата на Карани Хюсеновъ, кметъ на тая община, ходилъ изъ мисрлъка да ги търси. Уловенъ билъ Калчо Петровъ отъ сѣщото село и го били съ приклади, за да изкаже бая си Колю Петровъ и другаритъ му. Заловенъ билъ послѣ Георги Георгиевъ 14 г., като сжщо билъ битъ и то много по-злѣ, до смъртъ за да ги изкаже. Той не зналъ кждѣ сж скрити. Вслѣдствие на тоя грозенъ побой момчето сега е болно и съмнително е дали ще стане човѣкъ. Слѣдъ това тѣ успѣватъ да избѣгатъ отъ тамъ и да додѣтъ живи и здрави въ прѣдѣлитъ на майка България. Тѣ не били въ нищо виновни, а само дѣто сж българи, обичатъ народността си и ненавидятъ своитъ угнетители — власи.

Романскитъ горски и полицейски стражари прѣслѣдватъ селянитъ отъ с. с. Семизъ-алж, Баладжа, Опанча и други крайгранични села, подъ прѣдлогъ, че нивитъ, които владѣятъ, били ужъ държавни земи. Сега, когато посѣвитъ сж поженати и складирани на кръстци, взематъ ги отъ нивитъ съ кола

отъ други села, жителитъ на които се заставятъ да напушатъ собствената си работа, за да прѣвозватъ конфискуванитъ кръстци, които се складирватъ въ с. с. Семизъ-алж и Баладжа на голѣми кладни, за да ги върхатъ съ машини.

Нѣкои отъ стопанитъ на тия ниви, както е случая съ Стефанъ Русевъ отъ с. Семизъ-алж, на когото сж отнети около 40—50 кръстци, сж се отнесли до французкото коменданство, обаче, и до сега нѣма никакъвъ резултатъ.

Нивитъ, останали въ Ромжния, на които стопанитъ живѣятъ въ крайграничните български села, като Крумово, Кара-бунаръ, Ерменъ-кьой, не сж допуснати да ги поженатъ. Поженати сж отъ жандарми и складирани въ поменатитъ села.

Отъ 8 августъ почти ежедневно пристизатъ отъ вътрѣшността на Ромжния войници по 40—50 души и, подъ формата на жандарми, се изпращатъ въ крайграничните общини за засиливане изъ стражата, а въ сжщность това сж редовни войници, които заематъ и запазватъ границата.

На 15 авг. се викаха 26 души отъ **Опанчанската община** ужъ за пазене мѣстнитъ хариани, хора, които нѣматъ нищо общо съ романската войска, понеже не сж били никога романски войници. Обаче, още прѣди тая дата френскиятъ генералъ отъ гр. Варна, който изглежда да е билъ увѣдоменъ за това, при посѣщението си въ гр. Добричъ съобщилъ на френскитъ власти да прѣдадатъ на началника на полковото окръжие желанието му „да се отхвѣти свикването на подобни войници“, което желание прѣдадено стана причина да се освободятъ повиканитъ, за да си гледатъ полскитъ работи.

На 14 августъ жителитъ отъ с. **Валалий Петко Йордановъ** е откаранъ въ гр. Тургу-жигу като войникъ. Жена му още сжщия денъ подаде молба до французкия комендантъ и бѣ отговорено, че комендантътъ не може да се противопостави, понеже се смѣталъ като дезертьоръ, тъй като не се е явилъ въ романската армия прѣзъ м. августъ 1916 год.

На 22 августъ бѣ откаранъ **Георги Карамфиловъ** въ Ромжния като войникъ-новобранецъ. Търсятъ се и други граждани за войници, което ги кара да напускатъ домоветъ си и да бѣгатъ въ България.

Тутраканска околия.

Съ дата 14 августъ съобщаватъ:

На 13 того въ с. **Денизлеръ** властитъ събиратъ насилствено български дрехи за бандитъ. Данъцитъ насилствено събиратъ за три години и, който нѣма сръдства да плати, секвестиратъ добитъка му. Събиратъ сжщо вълна реквизиция. Постоянно затварятъ хора за войници безъ право и бързатъ да ги изпратятъ въ Силистра.

Съ дата 16 августъ съобщаватъ:

При село **Сарсънларъ** сж минали 600 души романски редовни войници, облѣчени въ жандармиска форма. Подъ

булото на жандармерия сж заминали къмъ границата за да я засилятъ.

На 16 того по 12 ч. въ Тутраканъ сж пристигнали една група отъ 70 души романски войници само съ единъ офицеръ, цѣлътъ на които била ужъ да смѣнятъ старитъ жандарми.

Всичкото имущество на полка и музиката е събрано въ Олтеница, отъ кждѣто днесъ утрѣ очакватъ да доде. Въ Сарсънларъ постоянно идатъ войници подъ булото на жандарми. По 20—30 души отиватъ въ всѣка селска община, а другитъ се разпращатъ по границата. Имало двѣ потери отъ по 100 души, комендантъ на една отъ тѣхъ билъ нѣкой си **Никулеску**. Оня денъ убили единъ българинъ отъ с. Асфаткьой. Понеже нѣматъ право да събиратъ данъци, използватъ невѣжеството и страха на населението.

Разкази на очевидци.

Никола Георгиевъ отъ гр. Добричъ, земеделецъ, напусналъ града на 21 того, разказва, че билъ принуденъ да остане всичко и потърси спасение въ България, защото животътъ въ Добруджа е невъзможенъ. Той е единъ отъ най-виднитъ и заможни хора, разбира се, романитъ не сж били доволни, дѣто до сега стоялъ. Ето защо не закъснѣли да му скроятъ една примка. Поставятъ едно турче, слуга въ с. Писарево, да свѣдѣтелствува, че той има пушки. Единъ денъ прѣзъ мѣсецъ мартъ шефътъ и нотарътъ на спасовската община и двама жандарми го сръщатъ въ село Писарево, кждѣто му е имѣнието, и го поканватъ да имъ прѣдаде четири пушки и четири револвера. Той остава очуденъ отъ това, защото ималъ само една пушка, която веднага имъ прѣдава. Тая пушка той, като кметски намѣстникъ въ село Писарево, спасовска община, получилъ отъ англичанитъ отъ гара Харманъ, слѣдъ като събиратъ всичкото оржие, за да се употрѣби за караулъ. На 4 май н. г. билъ виканъ въ Балчикъ въ сждилището. Той се явилъ. Нищо не било отсждено. На 18 августъ н. г. нѣколко жандарми се явяватъ при него и му казватъ, че ще го каратъ въ Кюстенджа, безъ да му съобщатъ причината. Тогава той рѣшава да избѣга.

Плебисцитъ въ Банатъ.

Романскиятъ офицеръ „Ендепана дансъ Руменъ“ съобщава, че една нота на сръбското правителство приема романското искане да се произведе плебисцитъ верѣдъ населението отъ цѣля Банатъ, а не само върху онази територия, за която спорятъ Ромжния и Сърбин.

По тоя начинъ офицерътъ счита, че не само е вѣдѣржествувало романското мнѣние по въпроса, но се изглажда и отстранява единствениятъ споренъ въпросъ между ромжни и сърби. Романската преса разчита, че единъ плебисцитъ ще бжде въ полза на Ромжния, която по тоя начинъ ще придобие цѣля Банатъ до рѣка Тиса и Дунайъ.

Още една клѣвета.

(Българитъ готвели нападение надъ романитъ)

Отъ Бѣлградъ не можемъ да очакваме нѣкаква точна и искрена информация за онова, което става у насъ. Но, когато една романска агенция, какъто е агенцията „Дачия“, осѣвдомява отъ Бѣлградъ за онова, което става у насъ, то отъ по-рано може да се прѣдвиди, че всичко фантастично — дори и дрѣзкитъ фантазии на „Agence des Balkans“ — ще бжде надминато.

Затова насъ само ни възмущава, но безъ да ни очудва, една телеграма отъ Бѣлградъ, разпространена въ романскитъ вѣстници отъ агенцията „Дачия“, и въ която се съобщава, че българитъ били взели всичкитъ мѣрки за да нападнатъ въ тилъ романитъ, които се очакваало да бждатъ бити отъ болшевикитъ.

Ако не можемъ да искаме отъ романитъ да прѣстанатъ да клѣветятъ по адресъ на българитъ, — то би значило да имъ искаме невъзможното — то поне да не забравятъ, че съ това обиждатъ командуването на съглашенскитъ войски, което може да стои безучастно, когато се готви подобенъ атентатъ надъ толкова вѣрни и цѣнни съюзници. Или и за това не даватъ нищо г-да романитъ?

Борбата противъ скжпотията въ Ромжния.

Напоследъкъ е започната силна бора противъ скжпотията въ цѣля Ромжния и особено въ Букурещъ. Споредъ цѣнитъ, които сж достигнали нѣкои продукти и стоки, даже като се държи смѣтка за разликата въ курса, разбира се, че животътъ въ Ромжния вече става по-евтинъ, отколкото е у насъ. Изглежда, че самитъ консуматори сж се заловили да намалятъ прѣкоитѣната скжпотия и сериозно се борятъ за откриване на всичкитъ нарушения и стрѣмления за акапарирание. Нѣкога доброволно, нѣкждѣ и насила, търговци, гостилничари, хотелиери, домопритежатели, месари, зарзаватчи и пр. сж били принудени да се задоволятъ съ по-умѣрени печалби. Борбата противъ скжпотията става належаща навсѣкждѣ.

Какво е Добруджа за Ромжния.

Консервативниятъ романски органъ „Епока“ помѣства статията на едно военное лице, генералъ отъ романската армия, озаглавена „Добруджа“, въ която се изказватъ нѣкои мисли, които, при все че не сж нови, заслужаватъ да бждатъ отбѣлзани, като признакъ на растящата грандомания и импернализъмъ верѣдъ ръководящитъ романски личности.

Ето почти изцѣло съдържанието на тази статия, чийто авторъ претендира да познава Добруджа, тъй като е прѣживѣлъ въ нея 10 години, участвувалъ е въ една голѣма анкета, наредена отъ ром. генераленъ штабъ въ 1914 г. въ южна Добруджа, и е командвалъ пограниченъ полкъ въ Добруджа прѣзъ 1915 — 1916 г.:

„Не може да се разискаа териториялниятъ въпросъ, защото би означавало да се допусне принципътъ, да се вземе отъ побѣдителятъ, за да се даде на побѣденитъ, но може да се разиск-

ватъ историческитъ, етнически и економически основания, именно, за да се свърши веднажъ тоя въпросъ, и военнитъ основания — за да се види, че не само южна Добруджа (Кадрилатера) трѣбва да бжде наша, но че южната граница трѣбва да прѣтърпи нѣколко логични и стратегични поправки въ наша полза.

По отношение на Добруджа има единъ принципъ, който трѣбва да бжде казанъ и установенъ отъ самото начало. Както Ромжния не може безъ Добруджа, Добруджа не може да бжде владѣна безъ Кадрилатера. Да се владѣе Добруджа безъ Кадрилатера, значи, като да се владѣе една къща безъ вратата и безъ ключъ.

Тази аксиома се стрѣмъ да я изтъкна по-долу.

Отъ историческа гледна точка, Томисъ, Траяновиятъ окупъ, Адамъ-кисли и толкова други старини твърдятъ, че днесъ, както и вчера, и въ другиденъ, римската колония е наша. Господството на Мирча, послѣ, това на турцитъ, които, бити отъ насъ при Плъвентъ, ни

даватъ наша Добруджа, щото съ нашата кръвъ да създадемъ българското княжество, — това сж основания, които не се разискватъ, освѣнъ ако нѣкой иска да губи безполезно врѣмето си.

Отъ етническа гледна точка, намираме българскиятъ елементъ въ Добруджа въ пълно малцинство, а въ южна Добруджа болшинството образуватъ турцитъ и татаритъ. И отъ тази гледна точка българитъ не могатъ да разискватъ.

Отъ економическа гледна точка, абсурдно е повече да се поставя въпросътъ. Ако малката Ромжния имаше нужда отъ така нарѣченитъ дробове, за да дна на морето прѣзъ Добруджа, толкова повече велика Ромжния, която ще изнася своитъ одесгорени богатства все на сжщото море, има още по-голяма нужда отъ морскитъ пристанища. Кюстенджа, бидейки отъ сега считана недостатъчна, и въ всѣки случай бидейки изкуствено пристанище, е свършено недостатъчна като морско пристанище. (Дунавскитъ пристанища сж недостѣгаеми, когато замръзва Дунава).

Отъ военна гледна точка, най-послѣ, по причина на Дунава, който образува една прѣграда на цѣлата наша система за защита съ останалата страна, южна Добруджа (Кадр.) е стратегическото мѣсто или зона, която обезпечавя владѣнието на цѣлата областъ и както казахъ въ началото — тя е вратата и ключъ на Добруджа.

Въ тази зона трѣбва да имаме мѣсто, просторъ за маневриране много южно отъ Дунава, за да го защитяваме безъ да бжде задъ гърба ни, и за да оставимъ врѣме за евентуални контрострѣмления на войски въ страната.

Сегашната граница ни служи едва като единъ минимумъ, а що се отнася до областта Тутраканъ, границата трѣбва да се поправи къмъ югъ и западъ, къмъ Русе, за да се защити неизбежниятъ мостъ, който трѣбва да се построи при Тутраканъ—Олтеница, единственото мѣсто, гдѣто блатата на Дунава позволяватъ това. Отъ тукъ бѣдащиятъ стратегически желѣзенъ пътъ Тутраканъ—южно Алфатаръ—сѣверно Добричъ—Балчикъ, паралелно съ гра-

Положението.

Окончателното сключване на мира изглежда да се отдалечава изново. Според едно съобщение от Вашингтон, не само че ратификацията на договора за мир с Германия не ще се гласува преди месец октомври, но се очакват измения в някои от клаузите на този договор, нѣщо, което би направило да се поставят отново на разискване съответните части от договора.

Освен това, делегатите на повечето велики сили в Парижката конференция имат съображения, които им диктуват отлагане работите на пленума. Така, г. Титони, първият италиански делегат желаял да бѣде в Рим на 3 септември, когато започват разискванията в италианския парламент по договора с Германия. Г. Балфуръ тожѣ възнамѣрявал да замине за Лондонъ. Едно отлагане до месец октомври на заседанията на първите делегати изглежда, че е възприето.

Счита се, обаче, че преди да се отложи, конференцията ще подпише мира с Австрия и ще връчи на българската делегация една част от мирния договор, който вече е изработен — тази за финансови и економически въпроси.

Отлагането на рѣшенията по териториалните въпроси говори, че високата конференция намира за умѣстно да бѣдат освѣтлени нѣкои въпроси, за да бѣде нейното рѣшение създател на справедливи и трайни отношения на близкия изтокъ.

Два договора, подписани в Техеранъ на 9 августъ, сж увѣчали усилията на английската дипломация, като установяват едно споразумѣние за английски воененъ и финансовъ контролъ в Персия. Водениятъ в най-строга запазена тайна прѣговори между Персия и Англия сж достигнали до установяването на една обширна и непрѣкъсната мюсюлманска империя отъ Индия до Египетъ, подъ английски протекторатъ. Политическото значение на това събитие е толкова важно, щото френската преса се показва загрижена. Споразумѣнието отъ 9 августъ т. г., послѣдвало слѣдъ сключената в 1907 год. спогодба между Персия, отъ една страна, и Англия и Русия, отъ друга, е единъ признак и едно послѣдствие отъ слабостта на Русия и дори едно нейно подчертване — дотолкова, щото единъ женеуски вѣстникъ може да каже, че споразумѣнието отъ Техеранъ уни Извошки.

Чешкият в. „Трибуна“ е подигналъ въпроса за избирание прѣседателя на републиката Масарикъ, като арбитъръ по разрѣшенето на българо-сръбския споръ. Органътъ на Масарикъ в. „Репортъ“ се изказва въ ожесточава смисълъ.

Ромънската официозна преса и частъ отъ опозицията е недоволна за гдѣто клаузата за покровителство на меншествата остава въ мирния договоръ

нищата, може да бѣде крайното, което може да се приеме. По брѣга на морето, обаче, отъ Одеса до Балчикъ нѣма ни едно естествено пристанище, гдѣто една флота да бѣде сигурна.

Въ Мангалия би имало едно продълговато хлѣване къмъ вътрѣшността, но би струвало скъпо. Отъ тази гледна точка и тъй както е днесъ границата, и нашиятъ Балчикъ, и българската Варна сж много близо до границата, и двѣтъ вж несигурността. Българитѣ иматъ Бургазъ, и понеже ние нѣмаме ни едно естествено морско пристанище, защото Балчикъ е само единъ заливъ, трѣба и право е да ни се даде и Варна съ крайбръжнето на югъ отъ нея за необходимоститѣ на пристанището. Ето прочее, заедно съ Тутраканъ, втората логична поправка на границата.

И когато мисля, че още се разисква въпросътъ за Кадрилатета (южна Добруджа) да, допускамъ да се разисква, но само за да се направятъ поправки на границата въ наша полза и за нашето право.

Тѣй пише една видна ромънска личностъ, въ единъ отъ важнитѣ буку-

съ Австрия по отношение на Ромъния. И още повече е възмутена за гдѣто опозиционната ромънска преса се примирява съ това „нетърпимо“ положение. Споредъ „Винторулъ“, прокарването на тази клауза означава, че не сме вече господари въ нашата къща; че меншествата, т. е. унгарци, българи, нѣмци, евреи и др. ще иматъ една постоянна чужда протекция, защото ромънитѣ, споредъ вѣроятното разбиране на ония отъ Парижъ, сж толкова дивы, щото не биха знаели да защитатъ законитѣ, които самитѣ тѣ сж създали за пълното покровителство на тия меншества“.

На 21 тогѣ Върховниятъ съюзнически съвѣтъ е получилъ двѣ ноти отъ нашата делегация за мира. Въ едната нота делегацията се оплаква отъ тенденциозното поведение на съглашенския печатъ, който се стрѣми да създаде убѣдението, че България не намира въ кръвъ и огнь, когато, на прѣотивъ, отъ дълги мѣсци насамъ въ България царува образецъ редъ.

Въ втората нота протестира противъ задълженията на специалнитѣ клаузи отъ договора, които поставятъ националнитѣ малцинства въ България подъ покровителството на Америка, Англия, Италия и Франция, сжщо както и въ малкитѣ източно-европейски държави. Делегацията твърди, че религиознитѣ и националнитѣ малцинства въ България винаги сж се радвали на пълна свобода. Въ подкрѣпа на своето твърдение, делегацията прилага къмъ нотата единъ мемораръ отъ еврейския равинъ въ България, въ който се даватъ най-очевидни доказателства за широката толерантностъ и пълна гражданска свобода, на която се радватъ евреитѣ въ България.

Край на злословията противъ насъ.

Френската легация опровергава ромънскитѣ клевети.

Отдавна изобличаваме систематическитѣ усилия на ромънската преса да убѣди свѣта, че положението въ България е критическо, че болшевизмътъ е добилъ надмощие, че конфликти ежедневно се случватъ между съглашенскитѣ войсковы части и българското население. Размѣритѣ на тази кампания достигнаха до тамъ, щото една намѣса отъ високо мѣсто е била сметена необходима, за да се тури край на лъжовнитѣ слухове.

Така утриннитѣ ромънски вѣстници отъ 27 августъ помѣстватъ слѣдното комюнике на французката легация въ Букурещъ:

„Французката легация въ Ромъния ни опѣлномощава да опровергаемъ най-формално тенденциознитѣ извѣстия, разпространени въ пресата и въ извѣстни кръгове, обикновено по-добъръ освѣдомени относително положението на френската дунавска армия, която заема България.“

„Обезоръжаването на българскитѣ войски продължава нормално. Нито единъ инцидентъ не се е случилъ до днесъ; ни единъ французки войникъ не е пострадалъ въ послѣднитѣ мѣсци отъ враждебно държание на населението

решки вѣстници. Да отговаряме на аргументацията е излишно. Изглежда като че ли в. „Епока“, уловенъ за ушитѣ за гдѣто се подхлѣзна да критикува варварския режимъ въведенъ отъ ромънитѣ въ южна Добруджа, сега съ тази статия отъ краенъ шовинизъмъ иска да заглади ефекта на своята „грѣшка“.

Но тази статия едновременно показва, колко далечъ стоятъ повечето водители на ромънското обществено мнѣние отъ принципитѣ, въ името на които Съглашението побѣди и въ вътворението на които то вижда бѣдащето на европейскитѣ народи. За мнозина отъ ромънскитѣ идейни водители като чели не съществува нищо друго, освѣтъ велика Ромъния. Тя само има интереси, които трѣба да бѣдатъ обградени, тя само има народъ, който заслужава да живѣе. Всичко друго за тѣхъ е единъ безжизненъ материялъ, създаденъ за да служи за нуждитѣ на избрания народъ, за неразумния и жаденъ империализмъ, на неговитѣ водители.

И. С. К.

„Една манифестация на граждани безъ жилища е станала въ София на 20 августъ. Тя е била потушена отъ жѣстната жандармерия, безъ съдѣйствието на френската окупационна армия да е било необходимо.“

„До днесъ не се е имало прѣдъвидъ изпращането на съюзни войски, които да подкрѣпятъ и засилятъ французкитѣ окупационни войски въ България; сегашното държание на населението не изглежда да оправдава нови мѣрки“.

Нѣкои вѣстници просто избѣгнаха всѣкакви коментари. Нѣкои дори не възпронавеждатъ комюникето, както прави „Винторулъ“, а нѣкои го резюмираха тенденциозно.

В. „Избѣнда“ му прибавя слѣдното обяснение: Въ извѣстни кръгове циркулираше отъ нѣколко дѣна извѣстието, че французкитѣ войски въ България сж били нападнати, че французки офицери сж били наранени и че ни е поискано да изпратимъ въ България ромънски войски за подкрѣпление.

„Диминяца“ отъ 27 пише слѣдното въ свръзка съ комюникето на френската легация:

„Военното положение, цензурата трудността на съобщенията допринасятъ заедно, щото истината върху дѣйствиелното положение да не прониква, освѣтъ много трудно. Върху положението въ България циркулиратъ у насъ отъ извѣстно врѣме всевъзможни извѣстия. Най-големата частъ бѣха опровергани съ самото изминаване на врѣмето, което посочи тѣхната неоснователностъ. Най-фантастични слухове продължаватъ още да се разпространяватъ и въ свръзка съ тѣхъ се поставя непрѣстанно една военна намѣса на Ромъния въ България — това особено слѣдъ бѣлѣжката на единъ правителственъ официозъ, която имаше слѣдното съдържание:

„Досегашнитѣ резултати на изборитѣ въ България сж указание, което ни прави да прѣдвиждаме, че и въ тази частъ на Европа все пакъ ние ще трѣбва да имаме ролята да поправимъ грѣшкитѣ, направени тогава, когато на врѣме не се взеха необходимитѣ мѣрки, за да се обезпечи реда въ България“.

Слѣдъ като помѣства комюникето на французката легация, „Диминяца“ прибавя:

„Ето какво ни съобщава единъ офицеръ отъ френската военна мисия, пристигналъ снощи въ Букурещъ, идящъ отъ София:

„Бѣхъ въ петѣкъ и сѣбота въ София. Разхождахъ се съ военнооблѣкло изъ цѣлия градъ. Не забѣлѣзахъ ни най-незначителенъ признакъ на нѣкакво извънредно положение. Подобно на Букурещъ, спокойствието и нормалниятъ животъ господствуватъ навсякъде. Съществува една жилищна криза и това прѣдизвика прѣзъ послѣднитѣ дни една манифестация, която направи необходима намѣсата на кавалерията, единственото оръжие, което иматъ българитѣ въ София. Сѣга донесоха и около 200 пѣхотинци. Магазинитѣ и гостилницитѣ сж всички отворени. Обѣдаха въ казиното много добръ съ 50 лева, т. е. 12½ франка. Италианската военна мисия напусти София. Останаха само нѣколко италиански търговски прѣдставители.“

„Българското население, на което казваха, че французитѣ ще изпратятъ между своитѣ войници и челоуѣкоядци, сега установява, че е било жертва на една злоумишлена приказка и френскитѣ офицери, като се завръщатъ по домоветѣ си, намиратъ често пѣти цѣти на своята маса, а войницитѣ сж прѣдметъ на общо уважение и любезност“.

Както се вижда, въ разпространяване на злоумишленитѣ слухове по адресъ на България най-голямо участие

е вземала, за съжаление, пресата на правителството, и особено „Винторулъ“.

Единъ ежедневникъ, който симпатизира на лѣвитѣ течения, потвърждава това въ една енергична форма. Така в. „Кемаря“ отъ 27 авг., като помѣства комюникето на френската легация, пише въ своята политическа хроника:

„Още едно фиаско въ актива и пасива на г. Братияну.“

Едва се изминаха нѣколко дѣна, отъ като правителственитѣ официозни съобщаваха, че все намъ се допада неблагоприятната работа да възстановимъ мира въ България, слѣдъ крушителния резултатъ на изборитѣ въ съѣдното царство, и ето че френската легация съ официално комюнике опровергава категорично да е имало въ България смутове, бунтове, избиване на офицери или поне прости манифестации съ прѣотиво-съглашенски отенѣкъ.

„Не знаемъ, съ колко присядания ще да е пригълъгналъ и Братияну това комюнике, но знаемъ, че никога, нито даже слѣдъ потушението въ 1907 г., или слѣдъ борбата противъ болшевишка Унгария, тѣсногрудото и диво реакционно разбиране на сегашното правителство не се е проявявало въ пожива и отвратителна свѣтлина. Дѣйствително, защо инсинуираха официозитѣ на г. Братияну, че ще бѣде нужно да възстановимъ реда въ Балканитѣ? Защо бѣхме насѣсквани и ние, и съюзницитѣ противъ съѣднитѣ отаждъ Дунава? Защо се искаше отъ ромънската армия нови жертви отъ хора и кръвъ? Защото въ България сж успѣли лѣвитѣ партии?“

Българскитѣ студентски дружества отъ Германия за нашето национално обединение.

Българскитѣ студентски дружества отъ Берлинъ, Лайпцигъ и Мюнхенъ сж отправили единъ апелъ до прѣдставителитѣ на Америка и на западна Европа въ мирната конференция, съ който, въ името на принципитѣ на Уилсона, възприети отъ всичкитѣ държавни маже на Съглашението като основа на всесвѣтската политика, умоляватъ ги да се обявятъ за обединението на всичкитѣ земи, населени съ българи, и принадлежачи исторически на България.

Въ своето изложение съ пълно право тѣ забѣлѣзватъ, че разпокъсането на българскитѣ земи въ 1878 год. въ Берлинъ е създавало непримирима умраза между балканскитѣ народи. „Като се даде Добруджа на Ромъния, тѣя послѣдната бѣ по тоя начинъ намѣсена въ работитѣ на Балканския полуостровъ, къмъ който тя никога не е принадлежала. И, тъй като Ромъния получи Добруджа въ замѣна на онази частъ отъ Бесарабия, която ѝ принадлежеше, отвори ѝ се охота и тя пожела да извърши други завоевания на Балканитѣ“. По тоя начинъ, Балканскитѣ полуостровъ се прѣвърна въ едно огнище на безпокойства и смутове, които прѣдизвикаха послѣднитѣ войни.

Студентскитѣ дружества молятъ мирната конференция да се вслуша въ исканията на населението отъ меосвободенитѣ български земи, между които и Добруджа, защото неправилното разрѣшение на балканския въпросъ, което би било противно на самоопредѣленieto на народитѣ, би създало едно положение още по-нещастно отъ досегашното. „Ние искаме едно справедливо разрѣшение, основано върху програмата на прѣдседателя Уилсонъ, и което би изличило всѣко чувство на умраза, всѣкаквъ зародишъ на разнотласие между балканскитѣ народи, които по тоя начинъ биха могли да се посветятъ на едно мирно сътрудничество за процвѣтване на великитѣ идеи“.

Ромънитѣ сконтиратъ смутове у насъ.

„Фарулъ“ отъ 24 авг. съобщава на своитѣ читатели, че ромънската войска ще вземе участие, заедно съ френската, при разоръжаването на българската войска. За сега било излежащо заземането отъ ромънски войски на линията Русе—Варна, за да се обезпечи съответната зона и за да се защити граничната линия на южна Добруджа“.

На това по ромънски се казва, че врабчето снува кукурузъ.

България и мирът.

(Един швейцарски глас в наша полза).

Издаваният в Лозана (Швейцария) в „Impartial Suisse“ помества под този надслов една статия, в която установява:

1. Че България е претърпяла в 1913 г. в Букурещ от страна на своите събди една огромна неправда, едно истинско разпожване, което нищо не може да оправдае по право. От този момент нейните събди се явяват като нейни неприязни и не-серiously е да се говори за тях като за бивши съюзници на България.

2. Че, въпреки жаждата за реванш, българският народ не желал войната в 1915 г. Неговото правителство го ангажира, въпреки едно твърдо живо съпротивление, с помощта на едно много незначително парламентарно болшинство, с отвратителни средства.

3. Че българите не са обявили войната, освен на своите съюзници и, че ако те са обявили и на руси, англичани, франци и италианци, то е защото великите народи от Съглашението нападнали техните граници в Добруджа и българска Македония.

4. Че сегашните сърдечни отношения между френски и италиански войници с българският народ показват доброт, че България никога не е мразила и не мрази великите народи от Съглашението.

Ако има виновници, казва поменатата статия, то нека бъдат примърно наказани те, а не народа, и то некато се разпожва. Ако принципът на свобода и правда са мощни морални сили, а не празни формули, българите са в право да очакват много повече от зачитането на границите им от 1913 г. Парижката конференция трябва да им даде националното обединение, осъществено веднаж в 1878 г. с Сан-Стефанския договор и разрушено на два пъти от тогава.

Нищо не се противопоставя на това обединение, освен неутриманата охота на събдите на България. Не би трябвало за тях да се компрометира фатално дѣлото на мира. Имперализмът е отвратителен у малките народи. От значение е за Европа, за самата цивилизация, щото Балканите да престанат да бъдат ужасният вулкан, какъвто са били през последните години. Това ще може да стане само с просветеното правосъдие на безпристрастни хора.

Гредата в ромжиското око.

Ромжиските вѣстници, които непрестанно тръбят за смутове и большевишки движения в България, трябва да правят твърдо кисела гримаса, когато са принудени да признават, че писаното по адрес на България е измислица и че тъкмо онова, което смятат, че е у нас, се случва в тяхната столица. Бюрото на пресата от Букурещ е помѣстило в вѣстниците едно комюнике, което съобщава, че е открита в Букурещ една тайна печатница, която печатала революционни манифести. Населението се подканвало да сваля династиата, да измѣни формата на управление, възвеличавала се свѣтската република, подигравала се войската и нейните победи и пр. Установявала се уж и нѣкаква свръзка с революционери от Русия, Унгария и България.

И откритието на това гнѣздо на „большевишка пропаганда“ става тъкмо тогава, когато едно формално комюнике от страна на френската легация в Букурещ съобщава, че, слуховѣт за большевишки движения и смутове в България са измислица.

Ромжиските вѣстници също така бѣха изхабили маса книга да пишат, че в руското большевишко движение участвуват българи. Сега в в. „Андрептар“ четем, според показанията на бѣлгени от Русия, че един ромжиски професор от Букурещ, нѣкой си Оскар Лазареску, командвал един руски большевишки полкъ.

Какво им трябваше на ромжиските вѣстници да се занимават с сламката, която е в чуждото око, когато в тяхното има цѣла греда?

Тракийският въпрос и ромжиската преса.

Както можеше и да се очаква, нѣкои ромжиски вѣстници защитават мнѣнието, щото Тракия да бѣде дадена на Гърция и го правят с голѣм жар. Между менталитета на гърците и тоя на ръководящата ромжиска класа има повече от общност — крѣвно родство свързва олигархията от Ромжия с фенерските гърци, че и днес повечето членове на ромжиското дипломатическо тѣло са от неотдавнашно грѣцко произхождение.

Но странно е, че официозът „Винторул“ е, може би, най-агресивен от всичките ромжиски вѣстници, когато защитава грѣцкото становище за Тракия.

В броя си от 21 авг. на уводно мѣсто той помества една статия по „въпроса за Тракия“, от която намираме за умѣстно да възпроизведем нѣколко откъска:

„Именно в това толкова измѣнено кюше на Европа съюзниците изглежда да проповѣдват една политика за фаворизиране на най-перфидния измежду противниците, в ущърб на един народ, който извърши вжтрѣшна революция и присъжествува безучастно на заминаването на кралъ Константина само за да върви редомъ с антантата. Въпроса за Тракия и не трѣбаше да се поставя между България и Гърция“. Според „Винторул“, в Тракия имало от хиляди години едно подавяващо елинско население и днес имало тамъ 730,000 гърци срѣщу 112,000 българи. Една анкета можела да установи не само това, но и факта, че на българите слѣдвало да се откаже право надъ Тракия, понеже са упражнявали тамъ съ една рафинирана жестокост ролята на желати. Френските войски, които сега се сражавали в Тракия с български чети (?), които вършели убийства и грабежи, можели да подкрѣпят това. Чети от комити, пратени от българското правителство, посрѣщали с картечни френските войски, дошли да обезоръжат неоправимите нарушители на балканския мир. И тази недостойна лъжа не стига на „Винторул“.

Той отрича и аргумента на ония, които настояват да се даде Тракия на България. За да може да се развива свободно, България имала Варна и Бургасъ.

Но, ако съюзниците искали на всѣка цѣна, щото България да има достѣп на двѣ морета, „Винторул“ прѣдлага въ такъв случай най-много да ѝ се даде едно свободно прѣминаване, но по чужда територия.

Ако една част от Тракия се постави под български суверенитетъ, това означавало... да се застраши свободното развитие на международните сношения въ Егейското море, да се насърчи българския имперализъм, неоснователен, неустановен и агресивен. Дори да се постави Тракия под контрола на лигата на народите — това значи, според „Винторул“, да се усложни положението тамъ, гдѣто правдата и здравият смисъл идат само една власт — справедливото и умѣрено владичество на грѣцката държава“.

Нѣкога Еминеску, великият сатирик, бичувал лукавия византизъм, който разяжда ромжиския живот. Но никога ученици тъй не са усъвършенствували свѣтитѣ на своите учители. Съ толкова лукавство и притореност ромжиските политики не защитават дори своите ромжиски искания.

Един френски генералъ в Тутраканъ и Силистра.

Всички ромжиски вѣстници възпроизвежда едно съобщение, че г. генералъ Дюфлоръ, командующ френските войски в Русе, придружен от своя началникъ-щабъ и от прѣдставителя на ромжиското правителство къмъ френската армия, са заминали съ една френска миноноска за Тутраканъ и Силистра, гдѣто са взели разни мѣрки за прѣмахване на българските чети отъ границата“.

Не знаемъ какво е установилъ г. генерала, но надѣваме се, че той не ще се задоволи съ онова, което заинтересуваните ромжиски кръгове безъ друго са се постарали да го убѣдятъ. Една анкета би установила, че в Добруджа има безкрайно голѣмо недоволство отъ ромжиския режимъ, има отчаяние отъ повторното стѣпване тамъ на ромжиската администрация, има тамъ безброй неправди, гонения, прѣдизвикателства, които, надѣваме се, че ще бждатъ видени отъ г. генерала за доброто на населението и за неговото успокояване.

ХРОНИКА

По случай тригодишнината отъ мженическата смъртъ на хиляди измежду интернираните в Молдова добруджанци, добруджанските организации отъ Царството са отслужили божествена служба за успокоение на душите на починалите. Въ нѣкои отъ организациите това е станало съ голѣма тържественост и при стечението на всички бѣжанци и емигранти отъ Добруджа, както и на множество граждани.

Г. Гешовъ в Лондонъ. Френското правителство е разрѣшило на бившия министъръ-прѣдседател и членъ отъ делегацията за мира, г. Ев. Гешовъ, да заминѣ в Лондонъ. Въ английската столица г. Гешовъ щѣл да се срѣдне съ г. Лойдъ Джорджъ и мнозина свои английски приятели, които не са безъ влияние за политиката на Англия въ близкия изтокъ.

Георги Кирковъ, виденъ дѣецъ на работническата социалдемократическа партия (тѣсна), народенъ прѣдставител, ораторъ и публицистъ, починалъ на 25 августъ в София, е погребанъ тържествено на 28 с. м. при масово участие на негови съмишленици и почитатели. Миръ на праха му!

Сюзътъ на инвалидните дружества в България е прѣдставилъ въ министерския съветъ, подъ формата на петиция, една редица отъ искания, цѣлящи подобрене положението на инвалидите, вдовиците и сираците отъ войната. Много отъ тези искания безъ друго ще бждатъ осъществени, за общо задоволство на българското общество, което е длъжно да обезпечи едно прилично съществуване на тези свои членове, на които войната е отнела честъ отъ физическите способности. Разбира се, че ония искания, които биха изисквали прѣкомѣрни и непоносими парични жертви, или които цѣлятъ да създадатъ неоснователни привилегии, не могатъ да разчитатъ да бждатъ също така симпатично посрѣщани отъ обществото.

Реколтата на Ромжия, заедно съ заетите отъ нея области, е толкова добра, щото вече се прѣдвижда, че износътъ ще надмине и 100,000 вагона. Очаквало се цѣните да спаднатъ подъ нормираната цѣна 1 лв. на кгр. жито. Държавата не ще изземва хранитѣ, а ще позволява свободна вжтрѣшна продажба, като счита, че по тоя начинъ ще се установятъ по-ниски цѣни.

ПОСЛЕДНИ НОВИНИ.

(Съобщение на Б. Т. Агенция).

Последната българска нота.

Парижъ, 31 августъ. (Телеграма на българската делегация). Българската делегация въ последната си нота, която отпрати до мирната конференция, изтъква, че България не само лоялно изпълнява задѣлженията, които тя пое при сключването на примирието, но се и съобразила още съ всички искания прѣдставени ѝ отъ съюзните велики сили, тъй като българският народъ и правителството му повѣриха съдбините на България въ рѣцѣта на великите съюзни сили. Въ нотата се иска освобождението на българските войници и офицери, които прѣдадоха оржиято

си въ Македония и които, съгласно споразумението отъ 29 септември 1918 год., трѣбваше да бждатъ третираны до нова заповѣд като военноплѣнници.

Английски отзивъ за България.

Парижъ, 31 августъ. — (Телеграма на българската делегация). „Манчестеръ Гардианъ“ обнародва едно писмо подписано отъ „Балканикусъ“, въ което се казва, че всѣка велика сила може да бѣде приятелка на балканските народи, безъ да се съгласи съ несправедливиятѣ искания на които и да било отъ тяхъ. Събитията, които станаха презъ последно врѣме, не трѣба да се забравятъ, а те трѣба да служатъ за урокъ и да изтъкнатъ необходимостта да се прѣмахнатъ условията, които позволиха на интригуващи политически мѣже да поведатъ народа си въ катастрофални авантюри. Балканите трѣба да се освободятъ отъ австро-филството на кралъ Милана, отъ германофилството на кралъ Карола, отъ фалшивия неутралитетъ на кралъ Константинополъ, както и отъ намѣсата на България противъ Съглашението. По настоящемъ Балканите могатъ да отстранятъ за винаги всички външни влияния. Тѣхното благоразумие се подлага сега на изпитание. Въ момента, когато Ромжия, Сърбия и Гърция осъществяватъ надъ всѣко очакване националните си аспирации, тѣхенъ дългъ на честъ би било да се покажатъ справедливи къмъ България, която единствена между тяхъ е осъдена да съществува въ един чисто балкански рамки, толкова повече, че поради тѣхния центропрѣмителенъ провинциализъмъ, и трите тези държави ще видятъ въ скоро врѣме центръта на тежестта на тѣхната политика да се измѣства къмъ териториите, които те придобиватъ — обстоятелство, което може да ги изложи на голѣми опасности при първото сътресение въ вжтрѣшността на новите имъ земи.

Баучеръ за Македония.

Парижъ, 31 августъ. (Телеграма на българската делегация). В. „Таймсъ“ обнародва една дълга статия на своя кореспондентъ г. Баучеръ върху сръбската теза за Македония. Слѣдъ като изтъква историческото значение на плебисцита въ тая провинция при учрѣждането на екзархията, както и значението на Лондонския и Букурещки договори отъ 1913 г., първиятъ отъ които, санкциониранъ отъ великите сили, бѣше непъленъ, тъй като не опрѣдѣляше границите между балканските държави, а вториятъ отъ които, подробенъ и пълненъ въ своите отгъстителни срѣщу България постановления, не носѣше международна санкция, г. Баучеръ казва: Да се поддържа, че сръбско-грѣцката подѣлба на Македония е била извършена съгласно принципите на националностите, това означава не само да се противорѣчи на точните и безукоризнени данни на научни дружества, като американското географическо дружество, но също да се опровергва изданието вердиктъ на много свѣстни и авторитетни учени, които посѣтиха Македония презъ последното столѣтие и които, безъ изключение, заявяватъ, че по-голѣмата частъ отъ населението на тази страна е българско; що се отнася до внушението да се пристѣпни къмъ раздаване на награди и наказания при уреждането на балканския въпросъ, това не ще намѣри отзвукъ у тия, които челятъ едно трайно разрѣшение на този въпросъ. Единъ миръ на отгъщение не може да бѣде траенъ и великите сили трѣба да се пазятъ да не станатъ оръжия на балканските умразни и домогвания.

ЗАКОНЪ БОЖИ

НОВИ УЧЕБНИЦИ

за

II, III и IV отдѣления

отъ ЕЛИНЪ-ПЕЛИНЪ

и Д. БОЖКОВЪ

Издательство „Гутенбергъ“, София

Печатница „Гутенбергъ“ — София.